Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Tessa Dare
The Duchess Deal

Copyright © 2017 by Eve Ortega
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA
Borka Slepčević

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Dizajn studio Layout

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

TESA DER

VOJVOTKINJINA POGODBA

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Nisu je plašili njegovi ožiljci. Naprotiv. Kada bi mu prišla bliže, pogledom nije mogla istovremeno da zahvati obe njegove strane. Morala je da odabere jednu.

Ema je, na svoju veliku žalost, znala koja će je zarobiti. Uspešan krojač može da primeni jedan od dva pristupa – da pronađe nedostatke i prikrije ih, ili da otkrije skrivenu lepotu. Uvek je verovala u ovaj potonji, i oh, sada se zbog toga našla u problemu.

Ne čini to, Ema. Ne daj svom glupom srcu ni centimetar užeta ili će te vezati u čvorove.

Ali bilo je prekasno. Sada je, gledajući u njega, videla samo muškarca. Onog s pronicljivim plavim očima i skrivenim srcem koje kuca u snažnom, prkosnom ritmu.
Odlučnog i strasnog muškarca. Željnog.

Muškarca koji je juče posegnuo za njom, a sada...
A sada je sve ukazivalo na to da će je poljubiti.

Ja sam odrasla kao PK („propovednikova kći"). Junakinja ove knjige je vikarova ćerka. Želim da naglasim da Emin otac nije ni nalik mom. Moj je bio – i ostao – pun ljubavi, strpljenja, podrške i razumevanja.

Hvala, tata. Ova knjiga je za tebe.
Nemoj čitati poglavlja 7, 9, 11, 17, 19, 21 ili 28.

Zahvalnice

Pisanje ljubavnih romana je radost i privilegija. Međutim, ponekad pisci pate zbog svoje umetnosti, i ponekad dele tu patnju sa svima oko sebe.

Zbog strpljenja i podrške, zauvek sam zahvalna mužu i deci, svojoj porodici, prijateljima, uredniku, agentu, pomoćniku urednika, lektoru, publicisti, ličnom asistentu, izdavaču, pratiocima na Tviteru, mački, pidžami, aparatu za kafu... i skoro svima i svemu oko sebe. Osim onom komšiji s dronom. Znaš da mislim na tebe.

Posebne pohvale Gvidu, Kirku, Samanti i Kenu jer su koricama ove knjige dodali seksepila.

I večita, *večita* zahvalnost mojim čitaocima. Da nema vas, morala bih da nosim pantalone.

Prvo poglavlje

Ema Gledston je do svoje dvadesete godine savladala nekoliko teških lekcija.

Prinčevi iz bajki nisu uvek onakvi kakvim se čine. Sjajni oklopi su izašli iz mode nakon krstaških ratova. A ako su kume vile postojale, njena je kasnila nekoliko godina.

Devojke su, najčešće, morale same da se spasavaju.

Tako je bilo i ovog popodneva.

Pred njom se ukazala kuća Ešberija, koja je zauzimala čitavu stranu modernog Trga Mejfer. Elegantna. Ogromna.

Zastrašujuća.

Progutala je knedlu. Može ona to. Jednom je sama, peške, došla do Londona usred ljute zime. Odbila je da podlegne očaju ili gladi. Našla je posao i stvorila sebi novi život u gradu. Sada, šest godina kasnije, pre bi progutala svaku iglu iz krojačke radnje madam Biset nego što bi otpuzala natrag, ocu.

U poređenju sa svim tim, šta je bilo kucanje na vrata jednog vojvode?

Pa, ništa. Baš ništa. Trebalo je samo da stisne petlju, da prođe kroz kapije od kovanog gvožđa, uspenje se granitnim stepenicama – zaista, bilo ih je svega stotinak – i pozvoni na ogromna, bogato izrezbarena vrata.

Dobar dan. Ja sam gospođica Ema Gledston. Došla sam da vidim tajanstvenog, osamljenog vojvodu od Ešberija. Ne, nismo se upoznali. Ne, nemam vizitkartu. Nemam ništa, stvarno. Već sutra možda neću imati ni dom ako me ne pustite unutra.

O, nebesa. Ovo nikako neće uspeti.

Šmrcnuvši, okrenula se od kapije i napravila deseti krug na trgu, mašući golim rukama ispod ogrtača.

Morala je da pokuša.

Zatim je prestala da šetka tamo-vamo, okrenula se prema kapiji i duboko udahnula. Oglušila se o mahnito lupanje svog srca.

Nije imala više vremena. Niko joj nije priticao u pomoć. Nije smela dalje da okleva, morala je da uđe.

Priprema. Pozor.

Sad.

Za stolom u biblioteci Ešberi je začuo neuobičajenu zvonjavu. Da nije možda u pitanju zvono na vratima?

Evo ga opet.

To *jeste* bilo zvono na vratima.

Još gore, bilo je to zvono na *njegovim* vratima.

Prokleti tračevi. Nije bio u gradu ni nekoliko nedelja. Zaboravio je da londonske glasine putuju brže od metka. Nije imao vremena ni strpljenja za radoznalce. Ko god da je to bio, Kan će ga vratiti natrag.

Umočio je pero i nastavio pismo svojim nesavesnim advokatima.

Ne znam šta ste dođavola radili proteklih godinu dana, ali stanje mojih stvari je žalosno. Odmah otpustite upravnika imanja u Jorkširu. Recite arhitekti da hoću

da vidim planove za novi mlin, i želim da to bude juče.
Još jednom pitanju morate odmah da se posvetite.

Eš je oklevao s perom u vazduhu. Nije mogao da veruje da će zaista te reči staviti na papir. Ali koliko god da je strahovao od toga, morao je. Napisao je:

Treba mi žena.

Pretpostavljao je da treba da iznese svoje zahteve: žena u reproduktivnom dobu i uglednog roda, kojoj je hitno potreban novac, spremna da deli krevet sa užasnim muškarcem sa ožiljcima.

Ukratko, neka očajna.

Bože, kako depresivno. Bolje da se zadrži na jednoj rečenici.

Treba mi žena.

Na vratima se pojavio Kan. „Vaša milosti, žao mi je što vas prekidam, ali traži vas jedna mlada žena. U venčanici."

Eš pogleda u batlera, pa spusti pogled na reči koje je upravo napisao. Zatim ponovo pogleda batlera.

„Pa, to je neobično." Možda njegovi advokati nisu bili beskorisni kao što je mislio. Ispustio je olovku i jednu čizmu naslonio na sto, zavalivši se u senku. „Svakako, uvedi je."

Mlada žena u belom ušetala je u sobu.

Čizma mu je skliznula sa stola. Nagnuo se unazad i udario u zid, i umalo pao sa stolice. List papira pao je s obližnje police i nežno sleteo na pod poput pahulje.

Bio je zaslepljen.

Ne njenom lepotom – iako je pretpostavio da bi mogla biti lepa. To nije bilo moguće prosuditi. Njena haljina bila je

zapanjujuće čudovišna s biserima, čipkom, brilijantima i perlama.

Blagi bože. Nije navikao da bude u istoj prostoriji s nečim odbojnijim od sopstvenog izgleda.

Oslonio se desnim laktom na rukonaslon stolice i podigao vrhove prstiju do obrva, prikrivajući ožiljke na licu. Prvi put nije štitio čula nekog sluge, pa čak ni sopstveni ponos. Štitio je sebe od... od *toga*.

„Žao mi je što vam se namećem na ovaj način, vaša milosti", reče mlada žena, pogleda uprtog u okomitu šaru persijskog tepiha.

„Nadam se da je tako."

„Ali vidite, prilično sam očajna."

„To uviđam."

„Treba da budem plaćena za svoj rad, i to smesta."

Eš je zastao. „Vaš... vaš rad."

„Ja sam krojačica. Sašila sam ovo" – spustila je ruke niz svileni užas – „za gospođicu Vorting."

Za gospođicu Vorting.

Ah, ovo je počinjalo da ima smisla. Grozota od belog satena bila je namenjena Ešovoj nesuđenoj nevesti. U to je mogao da poveruje. Anabel Vorting je oduvek imala užasan ukus – kako u vezi s haljinama, tako i u vezi s budućim muževima.

„Kada su vaše zaruke prekinute, nije ni poslala po haljinu. Kupila je svilu, čipku i slično, ali uopšte nije platila rad. A to znači da ja nisam plaćena. Pokušala sam da dođem do nje, ali bezuspešno. Moja pisma njoj i vama su ostala bez odgovora. Mislila sam, ako se pojavim ovako" – raširila je slojeve bele haljine – „nećete moći da me ignorišete."

„Tu ste bili u pravu." Čak mu se i netaknuta strana lica iskrivila. „Blagi bože, kao da je eksplodirala prodavnica draperija, a vi ste bili prvi na udaru."

„Gospođica Vorting je želela nešto prikladno za vojvotkinju."

„Ta haljina", odgovorio je, „prikladna je za luster u ludoj kući."

„Pa, vaša nesuđena je imala... neobične zahteve."

Nagnuo se napred u svojoj stolici. „Nisam u stanju ni da odmerim celu tu tvorevinu. Izgleda kao povraćka jednoroga. Ili krzno neke snežne zveri za koju se priča da hara po Himalajima."

Usmerila je pogled ka plafonu i očajnički uzdahnula.

„Šta?", rekao je. „Nemojte mi reći da vam se dopada."

„Nije važno odgovara li mom ukusu, vaša milosti. Bez obzira na to, ponosim se svojim ručnim radom, a ovu haljinu pravila sam mesecima."

Sada kada je šok zbog odvratne toalete splasnuo, Eš je obratio pažnju na mladu ženu koju je ona progutala.

Uveliko je krasila haljinu.

Put: mlečnobela. Usne: ružine latice. Trepavice: guste i crne.

Kičma: čelična.

„Samo ovaj vez... Radila sam nedelju dana da bi bio savršen." Preletela je rukom po izrezu haljine.

Eš je pratio putanju koju su prelazili vrhovi njenih prstiju. Nije mogao da vidi vez. Bio je muškarac; video je grudi. Nežne, privlačne grudi stisnute tim izmučenim steznikom. Uživao je u njima gotovo jednako kao u odlučnosti koja ih je podizala visoko.

Povukao je pogled, odmeravajući njen dugi vrat i podignuto izobilje kestenjaste kose. Nosila ju je u nekakvoj uglađenoj, suzdržanoj frizuri zbog koje su muškarca svrbeli prsti od želje da izvuče ukosnice, jednu po jednu.

Uzdrži se, Ešberi.

Sigurno nije bila tako lepa kao što se činila. Nema sumnje da joj je kontrast s odvratnom haljinom išao naruku. Pored toga, već neko vreme je živeo u samoći. Bilo je i toga.

„Vaša milosti", rekla je, „spremište za ugalj mi je prazno, u ostavi je ostalo nekoliko plesnivih krompira, a tromesečnu kiriju moram platiti danas. Vlasnik je zapretio da će me izbaciti ako ne platim pun iznos. Moram da naplatim svoj rad. Najhitnije." Ispružila je ruku. „Dve funte i tri šilinga, moliću."

Eš je prekrstio ruke na grudima i zagledao se u nju. „Gospođice...?"

„Gledston. Ema Gledston."

„Gospođice Gledston, izgleda da ne razumete celu situaciju s vojvodom koji izbegava društvo. Trebalo bi da budete uplašeni, ako ne i užasnuti. Ipak, u vašem ponašanju uočavam zapanjujući nedostatak kršenja ruku i bilo kakvog drhtanja. Jeste li sigurni da ste samo krojačica?"

Podigla je ruke dlanova okrenutih ka njemu. Na vrhovima njenih prstiju ukazali su se zaceljene posekotine i žuljevi. Ubedljivi dokazi, Eš je morao da prizna. Ipak nije bio sasvim ubeđen.

„Pa, nemoguće je da ste rođeni u siromaštvu. Previše ste samouvereni i rekao bih da imate sve zube. Pretpostavljam da ste u nežnom dobu ostali siroče, na posebno jeziv način."

„Ne, vaša milosti."

„Da li vas ucenjuju?"

„Ne", procedila je.

„Izdržavate gomilu napuštene dece, a *istovremeno* vas ucenjuju?"

„Ne."

Pucnuo je prstima. „Znam. Vaš otac je žrtva. U dužničkom zatvoru. Ili troši novac za kiriju na džin i kurve."

„Moj otac je vikar. U Hartfordširu."

Eš se namrštio. To je bilo besmisleno. Vikari su bili gospoda. „Kako to da ćerka jednog džentlmena uništava svoje prste radeći kao krojačica?"

Najzad je u njenom držanju uočio blesak nesigurnosti. Dodirnula je mesto iza ušne resice. „Ponekad život krene neočekivanim tokom."

„Dakle, *to* je ozbiljno potcenjivanje."

Fortuna je bila bezdušna veštica koja večito iščekuje mesečnicu. Pa zar Eš to nije znao?

Okrenuo se u stolici i posegnuo za sefom iza stola.

„Žao mi je." Spustila je ton. „Sigurno vam je teško pao raskid veridbe. Gospođica Vorting je delovala kao ljupka mlada žena."

Brojao je novac u ruci. „Ako ste proveli imalo vremena s njom, znate da to nije slučaj."

„Onda je možda najbolje što se niste oženili njom."

„Da, dobro je što sam uništio lice pre venčanja. Kakva bi to nesreća bila da sam čekao da se najpre venčamo."

„Uništili? Vaša milosti, oprostite što ću to reći, ne može biti *toliko* loše."

Zatvorio je sef. „Anabel Vorting je očajnički želela da se uda za muškarca s titulom i bogatstvom. Ja sam vojvoda i bezbožno sam bogat. Ipak me je napustila. Toliko je loše."

Ustao je i okrenuo svoju uništenu stranu prema njoj, pruživši joj pun pogled, bez prepreka. Njegov sto se nalazio u najtamnijem uglu sobe – s namerom. Teške baršunaste zavese uglavnom su sprečavale prolazak sunčeve svetlosti. Ali ožiljci strašni poput onih koje je nosio? Ništa sem potpunog mraka nije moglo da ih zakloni. Komadi mesa koji su umakli plamenu bili su samo još više unakaženi – najpre hirurškim nožem, a zatim, u paklenim nedeljama nakon toga, groznicom i gnojem. Od slepoočnice do kuka, desna strana njegovog tela predstavljala je besnu bitku ožiljaka i opekotina od baruta.

Gospođica Gledston je utihnula. Njoj u prilog, nije pala u nesvest, nije povratila, niti pobegla vrišteći – prijatna promena u odnosu na uobičajene reakcije.

„Kako se to dogodilo?", upitala je.

„Rat. Sledeće pitanje."

Posle nekog trenutka, tiho je pitala: „Mogu li da dobijem svoj novac, molim vas?"

Pružio je ruku nudeći joj novac.

Posegnula je za njim.

Sklopio je prste preko novčića. „Kada mi date haljinu."

„Molim?"

„Ako platim vaš rad, pošteno je da dobijem haljinu."

„Zašto?"

Slegnuo je ramenima. „Nisam odlučio. Mogao bih da je poklonim domu penzionisanih operskih igrača, ili pustim da potone na dno Temze kako bi jegulje uživale. Da je okačim preko ulaznih vrata da oteram zle duhove. Mnogo je mogućnosti."

„Ja... vaša milosti, mogu da je isporučim sutra. Ali moram dobiti novac danas."

Coknuo je. „To bi bio zajam, gospođice Gledston. Ja se ne bavim pozajmljivanjem novca."

„Hoćete haljinu *sada*?"

„Samo ako sada želite novac."

Uprla je svoje tamne oči u njega, pogledom ga optužujući za čistu podlost.

Slegnuo je ramenima. Bila je u pravu.

Bilo je strašno pukim slučajem biti unakažen na bojnom polju. Nije imao koga da okrivi, nije mogao da se osveti. Ostala je samo dugotrajna gorčina koja ga je terala da se ostrvi na sve u blizini. Oh, nije bio nasilan – ne osim ako bi neko to zaista, zaista zaslužio. S većinom se samo perverzno zadovoljavao time što je naporan.

Ako već mora da *izgleda* kao čudovište, može i da uživa u toj ulozi.

Nažalost, ova krojačica je odbila ulogu drhtavog miša. Ništa što je rekao nije je ni najmanje uznemirilo, a ako još nije pobegla, prestrašena, verovatno nikada i neće.

Dobro za nju.

Spremao se da preda novac i zahvalno kaže *zbogom* i njoj – i toj haljini.

Pre nego što je stigao, ona je odlučno izdahnula. „Dobro."

Ruke su joj poletele ka ivici haljine. Počela je da oslobađa niz kukica skrivenih u šavu steznika. Jednu po jednu. Čim je olabavila prsluk, njene stisnute grudi su se opustile do svoje prirodne punoće. Rukav joj je pao s ramena, otkrivajući tanano platno donje haljine.

Pramen tamne kose se oslobodio i poljubio joj rame.

Gospode bože.

„Stanite."

Ukipila se i podigla pogled. „Da stanem?"

Nečujno je opsovao. *Ne pitaj me dvaput.* „Prestanite."

Eš je jedva mogao da veruje da je uspeo da to jednom izgovori. Bio je na ivici privatne predstave po ceni od dve-tri funte. Znatno više od uobičajene cene, ali jeftino za ovako lepu devojku.

Da ne spominjemo, bila je ćerka vikara. *Oduvek* je maštao o razvratu s vikarevom ćerkom. Pa, ko nije? Međutim, nije bio toliko poremećen da bi to postigao iznudom.

Pade mu na pamet nešto. Možda – samo možda – ipak može da ispuni tu fantaziju, na drugi, nešto manje bezdušan način. Posmatrao je Emu Gledston iz novog ugla, razmišljajući o onom spisku zahteva u svom prekinutom pismu.

Bila je mlada i zdrava. Bila je obrazovana. Poticala je iz gospodske porodice, i bila je spremna da se skine pred njim.

Što je najvažnije, bila je očajna.

Ona bi to uradila.

U stvari, ona bi zaista dobro poslužila.

„Evo vašeg izbora, gospođice Gledston. Mogu vam platiti te dve funte i tri šilinga."

Spustio je hrpu novčića na sto. Gladno je zurila u njih.

„Ili vas", nastavi on, „mogu učiniti vojvotkinjom."